

en sværere Bane, ere alle Jernbaner i Verden
 affskaffede, og saa reise vi enten med Luft-
 balloner eller paa en anden ny Maade; thi
 jeg troer ikke, at Noget vil formene, at vi i
 Aarhundreder saae en saadan Trafik paa den
 vestlige Bane, at ikke en let Bane skulde være
 tilstrækkelig til at besørge den Trafik, som er
 at vente. Dette er vel værd at lægge Mærke
 til. Det er det ærede Udvalg vel bekendt, at
 samtlige Øyer, der berøres af den vestlige
 Bane, ere i allerhøjeste Grad ubethdelige, hvad
 Handel og Omsætning angaaer. Jeg skal ikke
 indlade mig paa at beskrive Landet, thi det
 kjende de Herrer allerbedst; men det fore-
 kommer mig, at man gjerne kunde staae os
 lidt med Udgiften dertil. — Skjendt jeg er
 overbevist om, at Sagen vil blive behandlet
 af bedre Hænder end af mine, kan jeg ikke
 undgaae at sige et Par Ord om den ærede
 Ministers finansielle Anskuelse. Jeg erkjender,
 at den ærede Minister, ganske vist, handlende
 efter sin fulde Overbeviisning, gjør, hvad han
 troer er det Bedste for Staten i det Hele.
 Men den ærede Minister er af en altfor ge-
 neres Natur, han seer disse Sager i et alt-
 for glimrende Lys, og derfor kan jeg ikke, hvor
 gjerne jeg end vilde, være enig med den ærede
 Minister i disse Sager. Jeg er desværre hel-
 ler ikke enig i de Principer om Finansvæsenet,
 som den ærede Minister fremdrog. Naar vi,
 som ere imod Sagen for Diebliffet, sige: Væder
 os først undersøge vore finansielle Kræfter og
 derefter tage Beslutning om, hvilke Jernbane-
 arbejder vi ville have udførte, saa siger den
 ærede Minister: Nei, vi vende det om, vi be-
 gynde først at bygge, og dersom vi ikke have
 Raad dertil, standse vi. Men dette er ikke
 nogen fordeelagtig Maade at gaae frem paa;
 jeg tvivler paa, at det vilde være godt, om
 man i det Hele taget regnede paa denne Maade.
 Naar vi eller — jeg tør knap sige vi — naar
 jeg nu gjør opmærksom paa, at det er en for-
 uroligende finansiell Tilstand, hvori vi befinde
 os, saa siger den ærede Minister, at han har
 talt med sin Collega, Finansministeren, og
 naar han faaer dette Punkt om Erstatningen
 sat igjennem, saa er det godt. Jeg forstaaer
 ikke, hvorledes den ærede Finansminister har
 det, men jeg bilder mig ind, at han maa

græbe sine mobige Taarer, naar han seer,
 hvorledes Finanserne blive behandlede, at paa
 samme Tid, som han kræver en extraordinair
 Indkomstskat af Landet, kommer hans Collega
 til ham og siger: Her er en Bevilling paa 7
 — 8 Millioner, det kunde egentlig gjerne vente
 noget, men da vi ere saa flotte, saa lad mig
 faae dem. Den ærede Indenrigsminister har
 med den Oprigtighed, som er ham egen — jeg
 siger dette i den allerbedste Betydning — sagt
 os, at han ikke kan give nogen beroligende Ef-
 terretning om de forventede Udgifter, men at
 han tværtimod mener, at der vil komme Krav
 til os, som ere af meget stort Omfang; men,
 siger den ærede Minister, jeg vil jo ikke bruge
 Pengene til at lægge i Landet, jeg vil bruge
 dem til productivt Arbejde, og, mener han,
 det er en falsk Forestilling — af mig s. Ex.,
 — at Anvendelsen af saadanne Summer til
 nyde Jernbaner er et ligefremt Kentetab,
 thi der er paa den anden Side Ind-
 tægter. Ja, ganske vist vente og haabe vi,
 at der i Tidens Længde vil komme nogle
 Indtægter deraf, men jeg gaaer ud fra,
 at man i mange Aar ikke vil opdrive mere end
 Driftsomkostningerne paa den Vestsjællandske og
 den vestlige Bane. Dersom man om ikke altfor
 mange Aar kan komme til af Indtægterne at be-
 tale Udgifterne ved Driften, saa betragter jeg
 det som en overmaade heldig Stilling. Den
 ærede Minister siger med Rette, at det dog er
 bedre at bygge Jernbaner end at kjøbe Ka-
 noner. Ja, hvem af os vil ikke hellere see
 Røgen af et Locomotiv end Røgen af en Ka-
 non! Ganske vist, men naar vi nu skulle
 anstafte begge Dele, saa spørges der, om man
 dog ikke kunde paa Grund af disse mange
 Kanoners Anstafelse og mange andre Udgifter,
 som Finanserne have, indskrænke sig lidt og see
 Tiden ganske kortelig an, inden man tager sin
 Beslutning om disse store Foretagender. Den
 ærede Minister gjør den Bemærkning, at han
 ikke erkjender nogen snevrere Forstjel imellem
 Statskassen og Statsformuen overhovedet. Jeg
 tilstaaer, at de Herrer Statsoeconomer egentlig
 burde tage denne Paastand for; den er ret
 interessant, og jeg kan ikke sige, at jeg har seet
 den før, men saa meget bilder jeg mig dog
 ind at vide, at, jo Mindre Statskassen tager